

Pogovor z msgr. Fernandom Ocárizom: »S Kristusom se edinost poraja od znotraj«

Pogovor prelata Opus Dei s študenti o edinosti kot božjem daru in bistveni razsežnosti krščanskega življenja, s posebnim poudarkom na tem, kako se edinost živi in ohranja v Cerkvi in Opus Dei na osnovi vsakdanje izkušnje vere.

23. Jan. 2026

»Enotna Cerkev, znamenje edinosti in občestva, ki naj postane kvas sprave v svetu.« S temi besedami je papež Leon XIV. na maši ob začetku svoje petrinske službe izrazil željo, ki v mnogih pogledih zaznamuje obzorje njegovega pontifikata.

Osem mesecev pozneje smo videli, kako je zaprl sveta vrata in sklenil jubilejno leto upanja. V tem času se edinnost kaže kot to, kar resnično je: ne kot abstrakten pojem, ampak kot temeljna lastnost Cerkve, družbe in človeka samega; in zato kot nekaj, kar ohranja vrata upanja odprta.

Ta članek povzema predavanje msgr. Fernanda Ocárizza, prelata Opus Dei, v dialogu s študenti teologije in filozofije iz različnih držav, ki prebivajo v Rimu. Iz vprašanj, umeščenih v kontekst dejanskega izkustva, se razvije konkretno razmišljanje o edinosti kot prejetem daru, skupni nalogi in – če

uporabimo izraz svetega Jožefmarija – kot prevladujoči strasti.

V nadaljevanju sledi uvod v predavanje, nato pa vprašanja in odgovori.

Edinost Dela je v temelju neka udeležba pri edinosti Cerkve. Sveti Jožefmarija je pogosto spominjal, da je Delo majhen del, »delček«, Cerkve. Iz tega sledi, da so elementi, ki tvorijo edinost Dela, v bistvu prav tisti, na katerih sloni cerkvena edinost.

Edinost je ena temeljnih značilnosti Cerkve, skupaj s katoliškostjo, svetostjo in apostolskostjo. Nadalje je to ena izmed najbolj izrecno izraženih lastnosti v evangeliju, ko Gospod sam glede svojih učencev prosi: »Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi.«^[1] Ta molitev nam ponuja nadvse globok

ključ za razumevanje krščanske edinosti.

Dejansko je najgloblje bistvo cerkvene edinosti – in torej tudi edinosti Jezusovih učencev – udeležba pri sami edinosti Boga, ki jo, kolikor moremo omejeno spoznavati skrivnost Trojice, vidimo na poseben način v Svetem Duhu, kajti tisto, kar združuje, je ljubezen, in Sveti Duh je ljubezen.

Zato tudi najbolj človeške sestavine edinosti Cerkve – in Dela – dosežejo svojo pravo vrednost, ko jih oblikuje ljubezen. Ne gre za to, da bi nanje gledali samo kot na organizacijske elemente, čeprav so tudi to, ampak da prepoznamo njihovo najglobljo vrednost v tem, da so izraz ljubezni, ki združuje.

S tega zornega kota lahko edinost Dela, kot dela Cerkve, obravnavamo v treh razsežnostih, sledeč razlikovanju, ki ga je nekoč uporabil

takrat še profesor Joseph Ratzinger, ko je govoril o Cerkvi: to, kar je Cerkev kot vidna podoba, kar je po svojem ustroju in kar je po svojem delovanju.

Prvič, Cerkev je vidna. Kaj to pomeni? Da je ljudstvo, skupnost ljudi z neko posebno značilnostjo: je ljudstvo, sestavljeno iz mnogih ljudstev. Prvo pismo apostola Petra to pove z zelo pomenljivim izrazom, ko opiše Cerkev kot *populus acquisitionis*,^[2] ljudstvo, ki ga je Bog pridobil zase.

Od binkošti dalje je vesoljna Cerkev skupnost: je vidna stvarnost nekega vidnega naroda, ki je sprva majhen, a že od samega začetka poklican k vesoljnosti. Tisto pa, kar daje vidno edinost temu ljudstvu, ki ga v človeškem smislu sestavljajo tako raznoliki narodi, so predvsem trije elementi: skupno izpovedovanje vere, zakramentalno življenje in

skupni voditelj, papež. Ena sama vera, izpovedovana navzven, isto zakramentalno življenje – s svojimi različnimi obredi in liturgijami – ter eno samo počelo vodenja so vidni elementi, ki omogočajo edinost tako različnih narodov in kultur.

Drugi vidik, ki ga Ratzinger omenja glede Cerkev, je tisto, kar Cerkev je po svojem ustroju. Tu vstopamo v jedro skrivnosti. Cerkev je Kristusovo telo. Sveti Jožefmarija je to silovito poudaril rekoč, da je Cerkev *Kristus, navzoč med nami*.^[3]

To je najgloblja resničnost Cerkev, ki daje smisel in učinkovitost vsemu vidnemu. Ne gre le za to, da je Kristus prisoten in daje moč od znotraj, ampak da je Cerkev kot celota v resnici Telo. Skrivnostno telo ni nekakšna metafora: je duhovna resničnost, resnična združenost vseh udov z Jezusom Kristusom. To je Cerkev po svojem ustroju.

V tem kontekstu je Joseph Ratzinger podal zelo znano in zelo strnjeno definicijo: Cerkev je ljudstvo, ki živi iz Kristusovega telesa – to se nanaša na evharistijo –; živi iz Kristusovega telesa in pri obhajanju evharistije postaja Kristusovo telo sámo. Živi iz Kristusovega telesa v evharistiji in postane Kristusovo telo v evharistiji.

Oglejmo si še tretjo razsežnost, ob kateri lahko razmišljamo o edinosti Cerkve. Če se je prva nanašala na to, da je Cerkev na viden način ljudstvo, sestavljeno iz posameznikov, in druga na to, da je v svoji najgloblji resničnosti Kristusovo telo, pa tretja izraža dejstvo, da je Cerkev po svojem delovanju v svetu vesoljni zakrament odrešenja.^[4] To pomeni, da se posvečujoča moč Cerkve razprostira v oznanjevanju evangelija in zakramentih, zlasti ko vodi ljudi k spovedi in evharistiji ter tako v njih prebuja apostolsko gorečnost.

Edinost Cerkve – in znotraj nje
edinost Dela – je navsezadnje božji
dar. Je globoko nadnaravna, čeprav
ima tudi človeške in organizacijske
izraze. Je dar, ki je dan vsem; prav
zato je tudi odgovornost vseh, da ga
varujejo.

**Če je edinost dar, ki pripada
celotni Cerkvi, kaj je tisto v duhu
Opus Dei, zaradi česar se ta edinost
doživlja in goji kot ena od njegovih
prevladujočih strasti?**

Edinost, ki vlada v Delu, je v bistvu
ista kot edinost Cerkve, tako kot velja
za katerokoli drugo cerkveno
stvarnost. Seveda pa ima Delo
nekatero poteze, ki so značilne za
duha in oblikujejo njegov način
bivanja.

Ključna je edinost duha. Delo ima
neko določeno duhovnost, in kolikor

smo vsi deležni tega duha, se ustvarja globoka edinost. Ne gre za enoličnost, ampak za skupen način mišljenja in življenja v skladu s tem duhom, z veliko svobodo v vsem, kar je stvar proste razprave. Sveti Jožefmarija je govoril o majhnem skupnem imenovalcu – duhu Opus Dei – ter zelo obsežnem števcu. Edinost daje ta skupni imenovalec.

Ta duh »je star kot evangelij in kot evangelij nov«.^[5] Zato ne gre misliti, da bi bilo v Delu kaj povsem drugačnega od tega, kar je skupno Cerkvi. Gre bolj za lasten način življenja nečesa, kar pripada samemu bistvu krščanstva.

Kateri so ti vidiki? Če se zadržimo pri nekaterih osrednjih točkah duha Dela, lahko začnemo pri središču in korenini duhovnega življenja: pri evharistiji. To je središče celotne Cerkve, toda v Delu se to živi z zelo jasnim zavedanjem njenega pomena

in z življenjsko zahtevo po vsakodnevni zvestobi: biti udeležen pri sveti maši, biti duša evharistije in si celo prizadevati, kot pravi sveti Jožefmarija, da bodo »naše misli«^[6] zelo osredotočene na evharistijo.

Če je evharistija središče in korenina, pa je temelj duha Opus Dei čut božjega otroštva. To je nedvomno skupno vsem kristjanom, vendar v Delu zavzema posebej osrednje mesto kot temelj duhovnega življenja: živeti naše pobožnosti, delo in vsakdanje življenje izhajajoč iz tega zavedanja, da smo božji otroci.

Potem je tu še osišče duha Opus Dei: posvečenje dela. Vsi smo poklicani, da se posvečujemo in mnogim oznanjamo možnost za posvečevanje njihovega dela. V Opus Dei pa je ta vidik nekaj zelo značilnega in osrednjega: je točka, okoli katere se vrti trud za posvečevanje in apostolat.

Ob vseh skupnih elementih edinosti Cerkve so torej v Delu te značilne poteze, po katerih postajamo eno, kolikor živimo v istem duhu: evharistija kot središče in korenina, božje otroštvo kot temelj in posvečevanje dela kot osišče.

Oče, če je edinost božji dar, kar prosimo za vso Cerkev in za Delo, ali lahko prosimo za edinost tudi kot osebni dar za vsakega posameznika?

Da, seveda. Edinost je božji dar za vsakega posameznika. Bog v nas krepi željo po edinosti in nam nato s svojo milostjo daje moč, da postanemo elementi edinosti po ljubezni.

Edinost je torej pogoj za učinkovitost na vseh ravneh. Sveti Jožefmarija je to posebej jasno izrazil v enem od svojih pisem iz leta 1931: »Bog računa z našimi slabostmi, z našo šibkostjo in šibkostjo drugih. Toda

računa tudi s srčnostjo vseh, če nas združuje ljubezen.«^[7] Edinost prinaša srčnost, če *nas združuje ljubezen*. Tisto pa, kar zares združuje, je naklonjenost.

Tu je treba razlikovati med naklonjenostjo in golim čustvom. Resnična naklonjenost, resnična ljubezen se kaže predvsem v dejanjih: v predanosti, v posvečanju, v zanimanju za druge. Marsikdaj to ljubezen spremlja čutna naklonjenost, včasih pa ne. Toda kadar obstaja resnična ljubezen, je tudi edinost.

V bistvu ima to, kar je osebno, veliko opraviti z edinostjo. Je tudi vir apostolske gorečnosti, ker nam daje, da apostolsko poslanstvo drugih živimo kot nekaj svojega. To nas spodbuja in daje zagon, tudi kadar je naša lastna dejavnost omejena ali ima manjše področje delovanja. Kar delajo drugi, je prav tako naše, in to

zavedanje ustvarja moč in rodovitnost.

Delo se približuje svoji prvi stoletnici in njegovo sporočilo je doseglo ljudi različnih generacij, kultur in krajev po svetu. Kako smo lahko danes orodja edinosti in prevzamemo to odgovornost sredi kulturnih sprememb in okoliščin našega časa?

Po eni strani lahko pogosto meditiramo o edinosti in zanjo iskreno prosimo Gospoda, da bi nam dal konkretna spoznanja, kako naj živimo v edinosti tam, kjer se vsak izmed nas nahaja.

Potem je tu še veliko elementov, ki so v pomoč, med temi pa je eden zelo pomemben, in sicer razumevanje, da je edinstvo Dela edinstvo, ki je značilna za družino. Ni mogoče govoriti o edinosti Dela ali je razumeti, ne da bi pomislili na edinstvo družine. To je

nekaj zelo značilnega in bistvenega za njegovega duha.

Edinost, ki se vedno kaže kot neposredna vez z našim svetim ustanoviteljem. Sveti Jožefmarija je še vedno *naš oče* iz nebes, po njegovih spisih, njegovem duhu, po tem, kar nam je zapustil v dediščino in kar vemo o njegovem življenju. Del osebne odgovornosti pri skrbi za edinost je tudi to, da tam, kjer smo, pomagamo ohranjati lik našega očeta živ: tako da se obračamo k njegovi priprošnji v različnih potrebah, gojimo njegov spomin in si prizadevamo ravnati skladno z njegovim mišljenjem. To je tisto, kar je sveti Pavel VI. dejal blaženemu Álvaru del Portillu: »Ko morate nekaj storiti, pomislite, kako bi to storil ustanovitelj.« Bl. Álvaro je bil za to zelo hvaležen, bilo mu je v veliko veselje, saj je tako ravnal že od samega začetka. Povezanost s svetim

Jožefmarijem je nadvse pomemben del edinosti Dela.

Ob vsem tem je tu še sinovstvo do očeta, kdorkoli že to je v danem trenutku: sinovstvo, ki daje resnično edinost celotnemu Delu, obema sekcijama, vedno podprto z najbolj temeljnim, to je z enotnostjo duha.

Oče, včasih lahko nesporazumi ali rane iz preteklosti postanejo ovire za življenje v edinosti. Kako lahko ponovno zgradimo zaupanje, potem ko je prišlo do bolečine ali zamere?

V takih primerih je najprej treba pomagati ljudem, da razmislijo o Gospodovi drži: Bog neskončno ljubi vsakega človeka, veliko bolj, kot zmoremo ljubiti mi. Vračanje k tej globoki resnici spremeni naš pogled na druge in nam pomaga, zlasti kadar so prisotni sledovi zamere ali kak razlog za nezadovoljstvo iz preteklosti ali sedanjosti, da

pomislino, kako neskončno Bog ljubi tega človeka.

Sveti Pavel to na vso moč poudarja v Pismu Efežanom, v besedilu, ki ga dobro poznamo: »Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo miru: eno telo in en Duh, kakor ste tudi bili poklicani v enem upanju svoje poklicanosti.«^[8] Tu se pojavlja nekaj zelo konkretnega: edinost z vezjo miru.

Prinašati mir. Sveti Jožefmarija nas je pogosto spodbujal, naj bomo sejanci miru in veselja. Že v mladosti je v svojih zasebnih zapiskih z začudenjem zapisal: *Mislím, da je Gospod v mojo dušo položil še eno lastnost: mir, imeti mir in prinašati mir.*

In kakšen je ta mir? Jezus Kristus sam. *Ipse est pax nostra*, »on je naš mir«.^[9] Zato je vsako prizadevanje za ohranjanje edinosti neizogibno tudi prizadevanje za združenost z

Jezusom Kristusom. Kot pravi sveti Pavel: »z vezjo miru: eno telo in en Duh«. ^[10] Sveti Duh – z darom ljubezni – je tisto, kar združuje. Vera nedvomno združuje, še bolj korenito pa združuje ljubezen, in Sveti Duh je neskončna božja ljubezen.

Živimo v okolju, zaznamovanem z razdvojenostjo in individualizmom, v družbi, politiki, ustanovah in celo v družinah. Kako v razmerah, kjer primanjkuje vzorov, živeti edinost na pristen način, ki ne bo le nekaj zunanjega, ampak bo izhajal iz notranjosti vsakega posameznika?

Sveti Jožefmarija je govoril, da naj bomo orodja edinosti: ljudje, ki ustvarjajo, branijo in negujejo edinost. Da bi mogli tako živeti, je glavni vzor vedno Jezus Kristus.

V kakšnem smislu je v našem življenju lahko prevladujoča ta strast, želja, težnja k skrbi za edinost? Ko ta

želja naposled prežema misli in čustva in torej spontano oblikuje način življenja; tedaj tisto, kar pripada drugim, postane tudi naše: njihovo notranje življenje, njihovo delo, njihovo zdravje, njihova bolezen, vedno na način, kot je v vsakem primeru ustrezen. Želimo moliti zanje, olajšati njihovo pot, se veseliti njihovih uspehov. Vse, kar zadeva druge, je tudi naše. To je edinost.

Edinost človeka tudi vodi, da trpi s tistimi, ki trpijo, in se kaže na zelo konkreten način v odnosu do pomanjkljivosti ali omejitev drugih.

Poleg tega, kadar želja po edinosti prevladuje, se povsem naravno poraja posebna pozornost za spodbujanje tega, kar združuje, in izogibanje – ali celo zavračanje – tega, kar lahko, četudi le v majhni meri, postane vir razdora.

Oče, včasih se zdi, da je skupno delo in skupno odločanje počasnejše, kot če bi to opravili individualno. V Delu je kolegialnost običajni način ravnanja. Kako lahko ta slog razumemo in živimo kot bogastvo in ne kot oviro?

Znotraj organiziranosti Dela je kolegialnost zelo pomemben vidik edinosti: potrebna je na vseh ravneh, tako pri vodenju kot pri apostolskih dejavnostih. To je pomemben previdnostni ukrep, ker preprečuje, da bi nekdo odločal sam, brez upoštevanja mnenja drugih. Sveti Jožefmarija je ta način – po božjem spoznanju – uvedel že na začetku in želel, da se tako ravna v celotnem Delu.

To je zelo odločno poudaril v enem od svojih pisem. »Ničkolikokrat sem vam že povedal – to besedilo že poznate – in v teku svojega življenja

bom to ponavljal še veliko pogosteje, da v Delu na vseh ravneh zahtevam kolegialno vodenje, da ne bi zapadli v tiranijo.«^[11]

Obstaja nevarnost, da zapademo v enostranski način ravnanja preprosto zaradi naglice: mislimo si, da je nekaj nujno in da ni treba čakati na druge ter se ozirati na njihovo mnenje. Jožefmarija je pogosto rekel, da *nujne stvari lahko počakajo, zelo nujne pa morajo počakati*. Ne zato, da bi izgubljali čas, ampak da bi jih lahko preučili, kot je predvideno. Takšen način ravnanja je zagotovilo učinkovitosti in tudi miru.

Individualno odločanje lahko celo povzroči nemir, zlasti kadar gre za zapletene zadeve. Nasprotno pa prispevki drugih pripomorejo k boljšemu razumevanju stvari. To velja tudi takrat, ko ima nekdo več izkušenj ali več znanja o določeni

temi. Izkušnje kažejo, da lahko oseba, ki ve manj, prispeva nov pogled, rešitev ali odtenek, ki ga nekdo drug ni opazil.

Zato je kolegialnost, čeprav zahteva več časa, vredna truda. Je cena, ki jo velja plačati, saj je tisto, kar se s tem doseže, nadvse dragoceno. Ni le sistem za obravnavanje zadev, ampak predvsem duh: prepričanje, da vsi potrebujemo spoznanja drugih. In to je treba živeti na vseh ravneh.

Pogosto se sprašujem o naslednjem: včasih se morda ne čutimo dovolj varne, da bi izrazili svoje mnenje, ker se bojimo nesoglasij ali razdora. Kako najti ravnovesje med svobodo izražanja lastnega mnenja in skrbjo za edinost, vedoč, da se ne bomo vedno strinjali v vsem?

Še en vidik te prevladujoče strasti do edinosti nujno vodi k visokemu

vrednotenju raznolikosti. Morda se zdi protislovno, vendar ni. Edinost ni v tem, da vsi mislimo enako, ampak da ljubimo druge takšne, kot so, in v tem najdemo nekaj, kar združuje. V tem smislu razumevanje sovпада s tem, kar je bilo že rečeno: vse, kar zadeva druge, je tudi naše. In to nam pomaga, da se izognemo kritičnemu duhu.

Da bi tako živel, se moramo najprej zavestno za to odločiti: razumeti, da je pomemben del edinosti sprejemanje mnenj drugih. To pa je povezano tudi s tem, da se ne bojimo povedati, kar mislimo. Seveda vedno na razumen način. Ne gre za to, da bi govorili karkoli, kadarkoli in na kakršenkoli način. A v primernih okoliščinah – na primer na sestanku ali med pogovorom – je dobro izraziti svoje mnenje, tudi če mislimo, da bomo v manjšini. Ne gre za to, da bi vsiljevali svoje ideje, ampak da preprosto povemo, kar po svoji vesti

mislino. To še zdaleč ne uničuje edinosti, marveč gradi mostove k njej.

Spominjam se, da sem pred leti, ko sem bil imenovan za svétnika v Kongregaciji za nauk vere, obiskal filozofa Cornelia Fabra – srečevala sva se dokaj pogosto –, ki je bil predtem prav tako dolga leta svétnik. S poudarkom mi je dejal: *Iz svoje izkušnje vam dam le en nasvet: na sestankih vedno povejte, kar mislite, tudi če vidite, da vsi ostali mislijo obratno. Vedno ravnajte tako.* Torej, vam zapuščam isti nasvet.

Poleg tega je skrb za edinost na zelo neposreden in viden način povezana s skrbjo za krščansko bratstvo. To vključuje stalen trud za združevanje, izogibanje nastajanju skupin znotraj Dela, enako obravnavanje vseh in spodbujanje iskrenega zanimanja za življenje drugih. Sveti Jožefmarija je

bil zelo navdušen nad takšno držo ljudi, ki združujejo.

Ne smemo se čuditi različnosti značajev, interesov ali težavam v medčloveških stikih, ki nastanejo zaradi teh značajskih razlik. Sveti Jožefmarija je v nekem svojem pismu zapisal: »Stalno morate živeti tudi bratstvo, ki bo nad vsako naravno simpatijo ali antipatijo, ter ljubiti drug drugega kot resnični bratje, z odnosom in razumevanjem tistih, ki sestavljajo nadvse enotno družino.«^[12] To so lepe in hkrati zahtevne besede, in na nas je, da jih živimo in prenašamo naprej.

Na koncu bi rad spomnil na besedilo, ki ga dobro poznamo, vendar nam vedno nudi veliko snovi za meditacijo. Izhaja iz nekega pisma svetega Jožefmarija, napisanega leta

1957: »Na tabernakelj kapele Generalnega sveta sem dal zapisati te besede: *consummati in unum*. Vsi smo eno z Jezusom Kristusom! Naj v božji vigenj položeni vselej ohranjamo to prelepo edinost uma, volje, srca. In naj nam naša Mati, čudovita in rodovitna struga, po kateri ljudem pritekajo vse milosti, skupaj z edinostjo podeli jasnost, ljubezen in srčnost.«

To ni le zaključek nekega pobožnega govora. Je pobožen zaključek, da, vendar globoko logičen. Na naraven način nas vodi k molitvi za edinost. Dejansko zanjo molimo vsak dan. In to je primerno storiti s hvaležnim in optimističnim srcem, ker molimo za nekaj, kar že obstaja: da bi se ohranila, da bi jo znali negovati in da se Bogu zahvalimo za edinost Dela, ki je nadvse velik dar.

Morda smo na edinost tako navajeni, da smo v nevarnosti, da je ne cenimo

dovolj. Zato velja prositi za milost, da bi bolje prepoznali njeno vrednost, da bi bili zanjo bolj hvaležni in jo skrbneje negovali: ne kot abstraktno idejo, ampak v dejanjih, odločitvah in resničnih držah, kjer edinost postane resnična strast.

[1] Jn 17,21.

[2] 1 Pt 2,9.

[3] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 131.

[4] V zvezi s to trojno razsežnostjo Cerkve prim. *Lumen Gentium*.

[5] Sv. Jožefmarija, *Pisma II*, Pismo 6, št. 31.

[6] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 268 in 835; *Jezus prihaja mimo*, o evharistiji.

[7] Sv. Jožefmarija, *Pisma I*, Pismo 2, št. 56.

[8] Ef 4,1-4.

[9] Ef 2,14.

[10] Ef 4,3-4.

[11] Sv. Jožefmarija, *Pismo 24. 12. 1951*, št. 5.

[12] Sv. Jožefmarija, *Pisma I*, Pismo št. 2.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/pogor-z-msgr-fernandom-
ocarizom-s-kristusom-se-edinost-poraja-
od-znotraj/](https://opusdei.org/sl-si/article/pogor-z-msgr-fernandom-ocarizom-s-kristusom-se-edinost-poraja-od-znotraj/) (15. Mar. 2026)